

Většina lidí, kteří znají Kolovrátek, jej mají spojený hlavně s Kudlačenou a letním kosícím táborem. Za činností Kolovrátku se toho ovšem schovává mnohem více. Nejdříve je třeba vše naplánovat, proto letošní rok začal valnou hromadou, která se letos odehrála netradičně v Praze. Domluvila se na ní mimo jiné arboristická víkendovka, která proběhla během prodlouženého velikonočního víkendu. Vedle ošetřování stromů, o kterých píše ve svém článku Dominik, jsme se dostali také k pleťení velikonočních pomlázek, brodění se ve sněhu, ale hlavně ke slavnostnímu výkopu jámy pro novou kadibudku.

Po skončení víkendovky by se mohlo zdát, že jsme měli na několik měsíců pauzu. Nebylo tomu tak, neboť vedle pozvolné přípravy tábora zabralo nějaký čas papírování dotace, která se na přelomu srpna a září přeměnila na nové tee-pee. Zároveň jsme převázeli výstavu „Karpatská setkání“ od Jiřího „Bobra“ Procházky. Ta začala minulý rok slavnostní vernisáží na Botanickém ústavu AV ČR v Brně a letos pokračovala vystavením na Správě CHKO Beskydy a následně v Městské knihovně ve Frenštátě pod Radhoštěm.

Hlavním hřebem prázdnin byl tradiční tábor, který, jak ve svém článku píše Tereza, se „proměnil téměř v reality show, kdy jsme očekávali kdo další onemocní angínou“. Nakonec jsme díky velké obětavosti kosičů a hrabačů zdárně dokosili a rok tak mohl běžet dál a to i s Bobrovou výstavou, která po táboře strávila více jak měsíc v muzeu ve Valašském Meziříčí.

Výstava dále putovala na Dokosnou, kde byla slavnostně ukončena. A právě Dokosná, která proběhla během posledního zářijového víkendu, jenž byl prodloužen díky svátku, se stala pomyslnou tečkou za letošním rokem. O této velice pestré akci, kdy jsme mimo jiné dodělali kadibudku, jejíž slavnostní výkop proběhl na jaře, se píše v článcích z pohledu účastnice a organizátora.

ZA VYDAŘENÝ KOLOVÁTKOVÝ ROK VŠEM
DĚKUJE

PRAŽSKÉ VÁLENÍ

V počátcích Kolovrátku bývaly valné hromady spíše okrajovou záležitostí. Odehrávaly se obvykle v srpnu, kdy jsme během Dokosné vyčlenili jeden den na debatu o tom, jaký byl daný rok a jak ten následující bude ještě lepší. S přibývajícím léty, kdy ubývalo těch, kteří si mohli užívat luxusu prázdnin, jsme Dokosnou přesunuli na jeden víkend v září. Kvůli tomu už nezbývalo času na valnou a tak se tato akce postupně přesunula na období kolem silvestra, až se nakonec začala odehrávat během ledna.

Mohlo by se tak zdát, že se valná stala pouze povinností. Opak je však pravdou. Díky tomu, že setkání na valné zabere samostatný víkend, zbývá dostatek času na věci okolo. Po minuloročním konání v Dolejších Kunčicích u Honzy a Míši jsme letos zamířili do Prahy, a to konkrétně do karlínské čajovny Dharmasala, která nám poskytla dostatek prostoru a možností k válení. Hlavní povídání o tom, co proběhlo a proběhne, se událo v sobotu, kdy oběd sestávající ze sushi svým způsobem předvídal významný bod letošního tábora. Večer pak vyplnila návštěva sauny, která se už pomalu stává ve spojení s valnou tradicí. Nedělní ráno uběhlo tak rychle, že na prohlídku lokality na Braníku, o kterou se stará Jeff, zbyla už jen chvíle. Mě už pak čekal jen úprk na vlak a těšení se na to, co přinese tento rok.

® *adim*

POTULNÉ SADAŘENÍ NA BEČVĚ

Horní Bečva je kouzelné místo a to nejen díky tomu, co tam každoročně vytvoří brontosauři a brontosaurky, ale i díky ovocným stromům, které se tam nacházejí.

Na konci března jsme se sešli, abychom těmto stromům pomohli a podpořili je v jejich životě. Akce to byla úžasná. Mám rád tu energii, která srší z lidí se zájem pro věc. Během velikonoční víkendovky se nám tak podařilo ošetřit především mladé švestky. Většina vás si na vlastní kůži vyzkoušela, jak prořezávat ovocné stromy a zjistila, že to není nic těžkého. Kromě toho všeho se mi povedlo ještě ošetřit velkou hrušeň, třešeň, jabloň a staré slivoně.

V létě se mi pak dokonce podařilo dorazit na senobraní, a tak se mi naskytla příležitost zhodnotit, jak se nám celá akce povedla z pohledu stromů. Ačkoliv většina ze zúčastněných ořezávala stromy poprvé v životě, vše se vydařilo! Drobné ranky už se začínaly pomalu hojit. Přírůstky nového dřeva byly optimální, jak na mladších slivoních, tak i na starých stromech. Zcela překvapivá byla reakce u stoletých durancí, které na řez zareagovaly nadmíru dobře. Takže žádné kácení se snad konat nebude (jak s oblibou navrhovala nejstarší generace) a stromy budou moct žít ještě mnoho dalších desetiletí. Věřím, že alespoň někteří nebo některé z vás sadaření zaujalo a třeba jste vylezli i na nějakou další jabloň, hrušeň či švestku. A když ne s pilkou v ruce, tak alespoň s košíkem. Krásné chvíle potulného sadaření přeje

Dominik

BESKYDSKÉ ŘEMESLNÉ SENOBRAŇÍ

Letošní tábor jsem měla na starosti vaření, takže místo toho, abych řešila, zda do batohu nacpu holínky nebo všechno kudlačenské bláto, mravence a jinovatku přežiju v sandálech, jsem si kladla úplně jiné otázky. Je padesát kilo brambor na celý tábor moc málo, tak akorát, nebo extrémně hodně? Na tohle byla moje kuchařská intuice krátká. Součty v tabulce, do které jsem se snažila rozepsat suroviny, vycházely dost neuvěřitelně.

Ač byl mým hlavním příspěvkem k programu skoro celotáborový workshop krájení a loupání zeleniny a ranní Kudlačenu jsem viděla jen na Petrových časosběrných videích, tábor byl fajn. Když tento text píšu, je už podzim a vzpomínky na tábor už jsou zastrkané v různých koutech paměti. Tamhle vykukuje pletení ošatek u ohně v týpí. Tady zase synchronizované tleskání v šesti lidech na workshopu intuitivní pedagogiky. Při průchodu kolem obchodu s japonskými potravinami si vzpomenu na Petrovo sushi a především na to, že Japonci prý přejí dobrou chuť ne ostatním, ale sami sobě. Bobříkova výstava fotek. Filozofické rozhovory při hrabání. Koupání v přehradě. Pečení pizzy v chlebové peci a následný útěk před průtrží mračen. . .

V historii táborů, kterou asi podrobně nikdo nevede, si ten letošní dělá ambice hned na několik prvenství a unikátů. Kromě možná největšího počtu účastníků vůbec měl

nepochybně největší počet účastníků s angínou. Trochu to vypadalo jako nějaká reality show, ve které se každý den musíme rozloučit s nejméně odolnými jedinci. Během pár dní se z veletábora stal komorní tábor. Naštěstí přijelo dost vysoce efektivních sekáčů a práce na louce se stihla, včetně demolice dřevěného chodníčku kolem vachty.

Další rekord, který tento tábor překonal, a to hned několikanásobně, byl počet dětí. Přijelo jich dvanáct. Školka ale vydržela fungovat jen několik dní, po angínové epidemii zbyly tři.

Jeden důležitý „účastník“ tábora ale letos chyběl – byl to první tábor bez dědečka. Kdo ho pamatujete, víte o co jsme přišli.

Poslední historický mezník, který mě napadá, ale který si pořádně užijeme až příští rok, je ten, že tento tábor byl poslední se starým týpí. Na půdě už čeká nové. A vlastně ještě jeden: na Kudlačeně se objevily rosnatky. I když kdo ví, zda to má na svědomí matka příroda nebo botanici z CHKO.

Tereza

DOKOSNĀ OČAMI ÚČASTNÍČKY

Mesiačik bol len dva dni po splne, keď mi osvetľoval cestu k ďalšiemu príjemnému víkendu na Kudlačenke. Keď som došla ku lúčnej bludičke - okienku chalúpke Krivonožkovcov, zahľadla som debatujúcich fyzikov. Áno, som na správnom mieste. Jedlo bolo

aj tentokrát úplne vynikajúce, pre mňa bolo menej tradičné, lebo vyšlo spod mužských rúk - popri ňom som sa dozvedela, prečo sa môžu stať spojené obvody strašidelné. Ďalší účastníci postupne prichádzali ešte v hlbokej noci, alebo na nasledujúci deň doobeda.

Kudlačenka sa rozlúčila s vyrastenou trávičkou a tešila sa na nový účes. Počasie nám bolo naklonené a práca išla pomerne ľahko. Niekde ostávajú stáť celulózni vojaci (takzvaní muzikanti), ale to sa začínajúcim kosičom (ako napríklad mne) stáva. Najmladší účastník mal necelý rok a jeho ocko bol novopečený doktor Biológie. Aby nebolo dôvodov na oslavu málo, dozvedela som sa o nastávajúcej svadbe. Budúci novomanželia dostali nádherný romantický darček hodný povesenia nad manželskú posteľ - hmyz v pomerne intímnej pozícii tvaru srdiečka.

Aby sme my ostatní nemuseli žiarliť, konala sa „aukcia“ diel z *Karpatských setkání* – rovno aj s Bobriou autogramiádou. Počas tejto víkendovky bola konečne správna konštelácia hviezd k zrodeniu kadibudky. Za zvuku klepania kôs a dopĺňania energie teplým čajom a polmesiačkmi jablčok pred nami rástol trón pre každý zadok. Schválený plán na knihovníčku bol dopĺňaný návrhmi na LCD televízor a free wifi. Avšak už aj bez toho by mohlo byť náročné návštevníka presvedčiť, aby ponúkol miesto ďalšiemu. . .

Popri Jeffryho dispečerovania nádobí, som so Zuzkou a Petrom vyrábala štrúdle (veľká vd'aka patrí strúhačom jablčok). Žiaľ spôsob ako ich správne zabaliť, sa ako tak našiel až po dvoch tretinách. Preto prvé tri štrúdle a jednu jablčnú ťavu bolo potreba jesť opatrnejšie, ale myslím, že chutné boli napriek tomu. . .

Ďalší rok, priniesol ďalšiu príjemnú Dokosnú naplnenú úspechmi, krásnou hudbou, zážitkami a priateľskou náladou. Myslím, že orchidey a rosnatky si vybrali skvelé miesto pre život.

DOKOSNÁ OČIMA ORGANIZÁTORA

Po hektickém táboře, který navždy v mé paměti zůstane, jako „ten, kdy všichni onemocněli“, se blížila Dokosná. Tak jako vždycky jsem začal pár týdnů před akcí odhadovat počet účastníků, a jakmile to bylo možné, přidal ještě sledování předpovědi počasí. Neboť toto bývají dva kritické ukazatele toho, co můžeme na Dokosné čekat. Přestože lidí mělo být méně, než je obvyklé, tak předpověď slibovala, že bude hezky. A právě hezké počasí bývá ta nejdůležitější pracovní síla na louce.

Večer před Dokosnou mě čekalo ještě odvezení jídla na chaloupku a naopak odvezení nějakých věcí do Rožnova. Pak už jsem mohl auto odložit a další den jsem se vydal na Bečvu autobusem. Podařilo se mi dojet jako prvním. Odměnou mi byl báječný okamžik klidu před začátkem víkendovky. Byl to úžasně lenivý okamžik, kdy jsem měl najednou hromadu volného času, kdy jsem mohl pomalu vybalit nová sluchátka na křovinořezání, najít jednotlivé křovinořezy a dolít jim benzín a vyměnit nože, prohlédnout kosa a mnoho dalších drobností, které se obvykle dělají ve spěchu.

Pak přišel Tom a za ním se začali postupně trousit další účastníci. V podobně pohodovém a poklidném rytmu probíhal i zbytek večera zakončený zasloužilým spánkem. V pátek, kdy byl státní svátek, díky kterému jsme mohli víkendovku natáhnout o jeden den, jsme ráno zamířili na louku a dali se do kosení, křoviňákování a hrabání. Pozdně zářijové sluníčko mělo překvapivou sílu a tak nám umožnilo postupně odložit svršky a nasbírat ještě před zimou nějaké zásoby vitamínu D. Práce nám šla tak dobře, že někdy kolem čtvrté odpoledne jsme měli hotovo. Počasí bylo dokonce tak motivační, že nalákalo část lidí k letošnímu poslednímu koupání v přehradě.

Sobotní vyhlídky byly spojené sice s horším počasím, nicméně v plánu bylo zůstat na chaloupce, tak nás to až tak netrápilo. Jako hlavní bod sobotního programu nás čekala stavba kadibudky. Tento workshop započal před více jak rokem zbouráním té staré, která nám už pomalu padala na hlavu a hlavně se propadala pod nohama. Během velikonoční potulně-sadařské se pak vykopala nová jáma a našly se základní kameny na novou stavbu. Vedle toho se během různých akcí hoblovaly trámký a fošny, neboť Jiřík rozhodl, že to bude fakt buržouská kadibudka. Ještě že z vyřezávaných ornamentů nakonec ustoupil :-). Pod vedením inženýra Jiříka tak začaly vznikat dvě boční strany. Obě byly vyráběny samostatně a nám tak nezbývalo než jen doufat, že opravdu budou nakonec stejné. To se málem nestalo, nicméně nepochopení technického výkresu bylo odhaleno včas a tak mohly být obě boční stěny postaveny vedle sebe a spojeny vzniknuvší stranou zadní, kterou pak doplnila ještě střecha, podlaha a část přední stěny. Po postavení se ukázalo, že půdorys asi metr na metr je na kadibudku opravdu hodně. To nám dalo prostor pro kreativitu. A tak na přední straně vznikla důmyslná nika, do které se vlezl jednak držák na toaletní papír a polička na uložení jeho zásob, ale také polička na literaturu. Nyní už zbývá jen kadibudku usadit na místo.

Přestože počasí bylo trochu chladnější než předchozí den, i tak se nám nechtělo být celý den zavření ve stodole a zamířili jsme na výlet po okolí. Sice jsme celkem záhy po začátku ztratili Bobra, malou a Vítka, ale i tak jsme dorazili až na Mečovou.

Neděle bývá obvykle dnem balení a urychleného odjezdu. Tentokrát tomu tak nebylo a já jsem za to byl opravdu rád. Vzhledem k tomu, že malý Vítek není velký fanda cestování autem, rozhodl Bobr a malá, že pojedou až večer. Zároveň přijela i Peťa s Májou a tak jsem neměl důvod spěchat a všichni jsme si tak mohli užít poslední letošní odpoledne na Bečvě. Tento den se pro mě stal úžasnou tečkou za letošním kolovrátkovým rokem.

®adim

(Z)Věstník z roubenky 2018

Vydává: Základní článěk Hnutí

Brontosaurus Kolovrátek

kolovratek@brontosaurus.cz

<http://kolovratek.brontosaurus.cz>

S obsahem je možné nakládat dle licence
CC v. 3.0.

Autoři jednotlivých článků:

Pražské válání:

Radim „®adim“ Pechal

Potulné sadaření na Bečvě:

Dominik Grohmann

Beskydské řemeslné senobraní:

Tereza Klimošová

Dokosná očami účastničky:

Zuzana Košelová

Dokosná očima organizátora:

Radim „®adim“ Pechal

České korektury: Petra Pechalová

Autoři fotografií:

Tomáš „Jeffer“ Štec: str. 1, 5, 6, 8

Radim „®adim“ Pechal: str. 3

Petr Křivonožka: str. 4

Tiskovina je neprodejná